

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloletého **R. K.**, narodeného X., bývajúcej u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou, so sídlom vo Vranove nad Topľou, Námestie slobody č. 5, dieťa rodičov **M. Č.**, bývajúcej vo V. a **JUDr. PhDr. B. K.**, bývajúceho v B., o **návrhu matky na úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 8 P 168/2012, o dovolaniach otca proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 13. júla 2012 sp. zn. 4 CoP 69/2012 a uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 83/2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky

o d m i e t a dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 13. júla 2012 sp. zn. 4 CoP 69/2012,

o d m i e t a dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 83/2012 vo výroku, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou z 27. júna 2012 č.k. 8 P 168/2012-98,

z a s t a v u j e konanie o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 83/2012 vo výroku, ktorým rozhodol o nevyklúčení sudkyne Okresného súdu Vranov nad Topľou JUDr. R. V. z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 8 P 168/2012.

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Matka maloletého návrhom zo 17. mája 2012 podaným na Okresnom súde Vranov nad Topľou žiadala, aby súd zveril maloletého R. K., narodeného X. do jej starostlivosti, otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého mesačne sumou vo výške 200 € a upravil styk otca s maloletým podľa návrhu v jej prítomnosti a v mieste jej trvalého bydliska.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 25. mája 2012 č.k. 8 P 168/2012-9 ustanovil maloletému kolízneho opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Vranov nad Topľou. Rozhodnutie odôvodnil poukazom na § 31 ods. 2 Zákona o rodine (zákon č. 36/2005 Z.z.) tým, že v konaní nemôže zastupovať maloletého žiaden z rodičov, pretože by mohlo dôjsť k rozporu záujmov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom, preto maloletému ustanovil kolízneho opatrovníka, ktorý ho bude v konaní zastupovať.

Krajský súd v Prešove na odvolanie otca maloletého uznesením z 13. júla 2012 sp. zn. 4 CoP 69/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Rozhodnutie odôvodnil tým, že rodičia maloletého nežijú v spoločnej domácnosti od 3. apríla 2012, odkedy matka s maloletým po odstáovaní zo spoločnej domácnosti žije v mieste svojho trvalého bydliska vo Vranove nad Topľou. Vzhľadom na vek dieťaťa a skutočnosti týkajúce sa odstáovania matky s dieťaťom maloletý má v súčasnosti bydlisko v obvode Okresného súdu Vranov nad Topľou; z tohto dôvodu námietku miestnej nepríslušnosti tohto súdu vznesenú otcem a tiež aj námietku týkajúcu sa ustanovenia kolízneho opatrovníka miestne nepríslušným súdom považoval za neopodstatnenú. Zo zákona o sociálnoprávnej ochrane detí a sociálnej kuratele vyplýva, že vo veciach úpravy práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu je na konanie príslušný úrad, v obvode ktorého má maloletý bydlisko. V danej veci k založeniu miestnej príslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou došlo vydaním uznesenia o predbežnej úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu v konaní vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9 P 129/2012. Zároveň poukázal aj na to, že otec maloletého dieťaťa podal 24. apríla 2012 návrh na úpravu práv a povinností k maloletému R. na Okresný súd Bratislava V, ktorý jeho návrh postúpil z dôvodu miestnej nepríslušnosti Okresnému súdu

Vranov nad Topľou. Preto za nedôvodný považoval aj návrh otca na postúpenie veci na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava V.

Proti vyššie uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu (z 13. júla 2012 sp. zn. 4 CoP 69/2012) podal otec maloletého dovolanie. Uviedol, že protizákonným a protiústavným postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou a v dôsledku prejednávania a rozhodovania veci Krajským súdom v Prešove mu bola odňatá možnosť konať pred súdom legitímnym, t.j. vecne a miestne príslušným súdom podľa Občianskeho súdneho poriadku, ktorý má jedine súdnu právomoc ustanoviť kolízneho opatrovníka maloletému na zastupovanie v súdnom konaní a ktorým je v danom prípade Okresný súd Bratislava V. Takýmto postupom došlo tiež k zásahu do jeho práva na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“). Miestne príslušným súdom na ustanovenie kolízneho opatrovníka maloletému dieťaťu na zastupovanie v súdnom konaní je podľa § 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p. súd, v obvode ktorého má bydlisko maloleté dieťa na základe dohody rodičov alebo rozhodnutia súdu, prípadne iných rozhodujúcich skutočností. V čase začatia súdneho konania na základe návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia (vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9 P 129/2012) miestna príslušnosť súdu na konanie o návrhu matky vo veci samej (ktorý bol doručený Okresnému súdu Vranov nad Topľou 17. mája 2012 na základe povinnosti, ktorú matke dieťaťa uložil Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením zo 16. apríla 2012 č.k. 9 P 129/2012-8), bola určená na základe uvedenej právnej skutočnosti – bydliska dieťaťa na základe dohody rodičov. V čase začatia predmetného súdneho konania neexistovalo žiadne rozhodnutie súdu, ktoré by určovalo bydlisko maloletého v obvode Okresného súdu Vranov nad Topľou. Poukázal na to, že maloletý R. K. sa narodil X. v Bratislave, na základe dohody rodičov sa stálym bydliskom dieťaťa stalo miesto spoločnej domácnosti otca a matky dieťaťa na V. ul. č. X. v B. (okres Bratislava V). K dohode rodičov o zmene stáleho bydliska dieťaťa nedošlo ani únosom dieťaťa matkou 2. apríla 2012. Dovolateľ zdôraznil, že nelegitímne a nezákonné rozhodnutie súdu o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia nezakladá miestnu príslušnosť súdu na konanie o návrhu vo veci samej „ex post facto“, t.j. spätne po tom, ako bola založená na základe právom uznaných skutočností v čase začatia konania o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré súd nerešpektoval. Zastával názor, že rozhodnutie súdu o nariadení predbežného opatrenia nemá

právne účinky založenia miestnej príslušnosti súdu „ex tunc“ vo vzťahu k miestnej príslušnosti súdu na konanie vo veci samej. K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo aj postupom krajského súdu tým, že nenariadil podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. ústne a verejné súdne pojednávanie, napriek tomu, že bolo potrebné doplniť a zopakovať dokazovanie, ktoré vôbec nevykonal súd prvého stupňa. Tým došlo súčasne k odňatiu základných procesných práv účastníka konania zaručených § 3 ods. 2, 7, 8 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z.z.“), § 18 O.s.p., garantovaných čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy, ako aj medzinárodnými zmluvami o ľudských právach – čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Krajský súd v Prešove si voči dovolateľovi nesplnil povinnosť zaslať potvrdenie o prevzatí a pridelení veci (predmetného odvolania) podľa § 51 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v spojení § 139 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho bolo porušené právo účastníka konania na zákonného sudcu zaručené čl. 48 ods. 1 Ústavy, § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. Dovolateľ tiež namietal, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá náležitú formálnu úpravu v zmysle § 158 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že na rovnopisoch uznesenia nie sú vlastnoručné podpisy sudcov a jednotlivé listy rozhodnutia nie sú správne spojené. Podľa jeho názoru by sa malo postupovať podľa zaužívanej a záväznej praxe úpravy verejnej istiny vyžadovanej napríklad od notára ako súdneho komisára v zmysle § 44 ods. 3 zákona č. 323/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a v zmysle § 11 ods. 3 Kancelárskeho poriadku pre notárstvo; spojenie listov by malo byť vykonané spôsobom preloženia ľavého horného rohu listov, zopnutím a odtlačením príslušnej úradnej pečiatky. Podľa názoru dovolateľa konanie je postihnuté aj inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď odvolací súd nezistil dostatočne skutkový stav veci nevyhnutný na určenie miestnej príslušnosti súdu pred začatím konania, neobjasnil dokazovaním právne skutočnosti nevyhnutné na určenie miestnej príslušnosti súdu, nevykonal, resp. odmietol vykonať dovolateľom navrhnuté dôkazy na preukázanie právne významných skutočností na určenie miestnej príslušnosti súdu a neodôvodnil nevykonanie navrhnutých dôkazov. Rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keď nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov upravujúcich miestnu príslušnosť súdu (§ 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na posúdenie skutkového stavu o návrhu matky vo veci samej,

nedostatočne sa zaoberal odvolacími dôvodmi, a „rezignoval na aplikáciu príslušných ustanovení právnych predpisov“. Namiesto toho odvolací súd nesprávne argumentoval viazanosťou súdu rozhodnutím vydaným v konaní začatom na základe návrhu matky dieťaťa na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré sa viedlo na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9 P 129/2012. Námietky dovolateľa smerovali aj proti postupu odvolacieho súdu, ktorý vo veci rozhodol bez toho, aby prejudiciálne vyriešil otázku právnej účinnosti iniciovania predmetného súdneho konania, ktoré sa začalo 17. mája 2012 na základe návrhu matky na úpravu práv a povinností rodičov k maloletému R., ktorý doručil advokát matky JUDr. R. H. miestne nepríslušnému Okresnému súde Vranov nad Topľou. K uvedenému návrhu na začatie konania advokát nepripojil plnomocenstvo, návrh nebol podpísaný na príslušnom mieste za textom návrhu ani matkou a ani advokátom. Napriek tomu, že návrh nemal náležitosti v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p., súd začal konať na základe neúčinného návrhu na začatie konania a nepostupoval podľa § 104 O.s.p. Uvedený nedostatok neodstránil ani odvolací súd, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Dovolateľ tiež vytýkal odvolaciemu súdu, že nepostupoval v zmysle § 225 O.s.p., keď mu priamo nedoručil dovolaním napadnuté uznesenie, ale uznesenie bolo doručované prostredníctvom súdu prvého stupňa. Zároveň vytýkal, že rozhodnutie nebolo vyhotovené a odoslané v lehote 10 dní od jeho vyhlásenia, čo bolo v rozpore s § 158 ods. 4 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. Zo všetkých uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s uznesením okresného súdu a zároveň aby vec postúpil Okresnému súdu Bratislava V ako súdu miestne príslušnému podľa § 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 27. júna 2012 č.k. 8 P 168/2012-98 zamietol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou vznesenú otcom maloletého 15. júna 2012 podľa § 105 O.s.p. Rozhodol tak po zistení, že Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením z 11. apríla 2012 sp. zn. 9 P 129/2012 predbežným opatrením dočasne zveril maloletého R. do osobnej starostlivosti matky, v prevyšujúcej časti (o určenie vyživovacej povinnosti otca a o úpravu styku otca s maloletým) návrh zamietol a uložil matke povinnosť podať na „tunajší“, t.j. Okresný súd Vranov nad Topľou, návrh na úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu do 30 dní od doručenia rozhodnutia. Matka maloletého podala takýto návrh na Okresný súd Vranov nad Topľou 17. mája 2012. Okresný

súd majúc preukázané z opisu skutkových okolností, listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise, že maloletý R. sa v súčasnosti spoločne s matkou zdržiava v obci V., okres Vranov nad Topľou, dospel k záveru, že je daná miestna príslušnosť Okresného súdu Vranov nad Topľou na konanie v danej veci. S poukazom na § 105 ods. 1 až 3 O.s.p. a § 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p. námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou vznesenú otcom ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd v Prešove na odvolanie otca uznesením z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 83/2012: 1. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, 2. sudkyňu JUDr. R. V. nevyklúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 8 P 168/2012. Pri posudzovaní otázky miestnej (ne)príslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou vychádzal zo zistenia, že matka maloletého 17. mája 2012 podala na Okresnom súde Vranov nad Topľou návrh na úpravu práv a povinností rodičov k maloletému R. a že v čase podania návrhu sa matka spoločne s maloletým R. zdržiavala v mieste jej trvalého bydliska v obci V., teda v obvode Okresného súdu Vranov nad Topľou. Odvolací súd preto dospel k záveru, že v zmysle § 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p. naďalej trvá miestna príslušnosť Okresného súdu Vranov nad Topľou, pretože maloletý má na základe rozhodujúcich skutočností svoje bydlisko v obvode tohto súdu. Touto rozhodujúcou okolnosťou bolo presťahovanie sa matky spoločne s maloletým R. do rodinného domu jej rodičov po predchádzajúcich nezhodách s otcom maloletého. Poukázal aj na to, že súčasné bydlisko maloletého a jeho matky rešpektoval Okresný súd Vranov nad Topľou aj v ďalších konaniach vedených na tomto súde pod sp. zn. 9 P 129/2012 (konanie o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia) a sp. zn. 9 P 145/2012 (konanie o návrhu otca na nariadenie predbežného opatrenia). Keďže Okresný súd Vranov nad Topľou, v obvode ktorého sa maloletý súčasne zdržiava, je súdom miestne príslušným na rozhodovanie o uplatnenom návrhu na úpravu práv a povinností rodičov k maloletému, odvolací súd námietku miestnej nepríslušnosti vznesenú otcom spolu s návrhom na postúpenie veci na ďalšie konanie Okresnému súde Bratislava V, považoval za neopodstatnenú a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 O.s.p.). Pokiaľ ide o výrok uznesenia krajského súdu o nevyklúčení sudkyne Okresného súdu Vranov nad Topľou JUDr. R. V. z prejednávania a rozhodovania danej veci odvolací súd v odôvodnení uviedol, že

z obsahu otcom vznesenej námietky zaujatosti, z obsahu spisu a ani z vyjadrenia namietanej sudkyne nezistil žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pochybnosti o jej zaujatosti. Keďže nebolo preukázané a ani pravdepodobnené, že by konajúca sudkyňa mala skutočne k veci, či k účastníkom konania alebo ich zástupcom taký vzťah, ktorý sa predpokladá ako podmienka vylúčenia sudcov v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. rozhodol tak, že uvedenú sudkyňu z prejednávania a rozhodovania uvedenej právnej veci nevylúčil.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 86/2012 napadol otec maloletého dovolaním v celom rozsahu a žiadal uznesenia oboch súdov nižších stupňov zrušiť a vec postúpiť Okresnému súdu Bratislava V ako miestne príslušnému súdu. Pokiaľ ide o potvrdzujúci výrok napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, dovolateľ uviedol, že obsahom petitu jeho námietky miestnej nepríslušnosti podanej podľa § 105 ods. 1 O.s.p. ani jeho odvolania proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zamietnutí námietky miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou nebol návrh na vylúčenie sudkyne JUDr. R. V. z prejednávania a rozhodovania veci. Prejednanie a rozhodovanie o protiprávnom konaní uvedenej sudkyne považoval za bezpredmetné z dôvodu, že predmetom konania bola základná podmienka súdneho konania, a to miestna príslušnosť súdu. Keďže v danej veci koná miestne nepríslušný Okresný súd Vranov nad Topľou, tak vo veci koná aj nezákonná sudkyňa tohto súdu JUDr. R. V.. V ďalšej časti dovolania namietal protiprávne konanie JUDr. V., z ktorého nadobudol dôvodné podozrenie z úmyselného porušovania práv a záujmov chránených Trestným zákonom a je podľa jeho názoru dostatočným dôvodom na jej vylúčenie z ďalšieho prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Pokiaľ ide o výrok uznesenia odvolacieho súdu o nevyhlúčení sudkyne JUDr. R. V. z prejednávania a rozhodovania danej veci, dovolateľ dovolanie v podstatnej časti odôvodnil dôvodmi týkajúcimi sa dovolania proti potvrdzujúcemu výroku tohto uznesenia odvolacieho súdu.

Matka maloletého vo vyjadrení k dovolaniam otca uviedla, že postup súdov, ktoré v konaní rozhodovali, je v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi a aj medzinárodnými dohovormi. Námietky otca ohľadom miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou sú nedôvodné, pretože nájomná zmluva ani jej prechodný pobyt nie sú relevantným

dôkazom skutočnosti, že by miestom trvalého pobytu maloletého R. bola Bratislava. Dovolania otca navrhla ako neprípustné odmietnuť.

Kolízny opatrovník vo vyjadrení k dovolaniam otca uviedol, že ponecháva rozhodnutie na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

1. Najvyšší súd Slovenskej skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnia ktorých môže o konať o dovolaní otca proti výroku uznesenia Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 83/2012, ktorým rozhodol o nevyklúčení sudkyne Okresného súdu Vranov nad Topľou JUDr. R. V..

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzal pri rozhodovaní o dovolaní na zreteľ ustanovenie § 236 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého účastník konania môže dovolaním napadnúť iba právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolacím súdom je krajský súd, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu (§ 10 ods. 1 O.s.p.) a Najvyšší súd Slovenskej republiky, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa (§ 10 ods. 2 O.s.p.).

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým Krajský súd v Prešove rozhodoval nie ako súd odvolací (po podaní odvolania niektorým z účastníkov konania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa – vid' § 201 a nasl. O.s.p.), ale ako súd nadriadený Okresnému súdu Vranov nad Topľou (vid' § 16 ods. 1 O.s.p.). Dovolaním otca je teda napadnutý výrok rozhodnutia iného než odvolacieho súdu; takéto rozhodnutie nie je spôsobilým predmetom dovolania.

Keďže dovolanie môže byť podané len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť na prejednanie dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu iného než odvolacieho súdu. Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu na prejednanie veci patriacej do právomoci súdov je pritom neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, so zreteľom na ktorý súd konanie zastaví (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení

s § 243c O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o dovolaní otca proti výroku uznesenia Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 83/2012, ktorým rozhodol o nevyklúčení sudkyne Okresného súdu Vranov nad Topľou JUDr. R. V. z prejednávania rozhodovania vecí vednej na tomto súde pod sp. zn. 8 P 168/2012 zastavil.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolania proti uzneseniam Krajského súdu v Prešove z 13. júla 2012 sp. zn. 4 CoP 69/2012 a proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 83/2012 (ďalej „len“ uznesenia odvolacieho súdu“) podala včas oprávnená osoba v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či smerujú proti rozhodnutiam, proti ktorým ich zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniam odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenia odvolacieho súdu, ktoré napadol otec dovolaním, nemajú znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia súdu prvého stupňa, dovolania ale nesmerujú proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolania otca preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie sú.

Prípustnosť dovolaní by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej zo závažných procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Povinnosť odvolacieho súdu skúmať, či nedošlo k vade tejto povahy, vyplýva z § 242 ods. 1 O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v dovolaniach v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolaní preto z týchto ustanovení nevyplýva.

2.1. Dovolateľ namieta, že súdy mu odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia,

je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

V oboch dovolaniach bola najzásadnejšou námietkou dovolateľa námietka týkajúca sa miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou na konanie o návrhu matky na úpravu práv a povinností k maloletému R., ktorý podala 17. mája 2012 na Okresný súd Vranov nad Topľou. Tým, že o uvedenom návrhu matky začal konať súd, ktorý nie je súdom miestne príslušným, došlo podľa dovolateľa k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V prejednávanej veci je predmetom konania návrh matky, ktorým sa domáha zverenia maloletého R. do svojej starostlivosti a úpravy práv a povinností otca k maloletému. Pokiaľ ide o posúdenie miestnej príslušnosti všeobecne možno uviesť, že vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa uplatňuje osobitná výlučná miestna príslušnosť podľa § 88 ods. 1 písm. c/ O.s.p., podľa ktorého namiesto všeobecného súdu odporcu je na konanie príslušný súd, v obvode ktorého má maloletý na základe dohody rodičov alebo rozhodnutia súdu, prípadne iných rozhodujúcich skutočností svoje bydlisko, ak ide o vec starostlivosti o maloletých, konanie o osvojiteľnosti, o osvojenie alebo o povolenie uzavrieť manželstvo maloletému.

Miestna príslušnosť sa riadi zásadou perpetuationis fori vyjadrenou v § 11 ods. 1 O.s.p., t.j. že miestna príslušnosť všeobecného súdu dieťaťa určená podľa okolností, ktoré tu boli v čase prvého rozhodnutia súdu, trvá po celú dobu konania. Je preto vylúčené, aby súd, ktorého miestna príslušnosť bola založená prvým rozhodnutím vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, pri podaní ďalšieho návrhu na začatie konania reagoval na zmenu okolností, podľa ktorých sa posudzuje miestna príslušnosť súdu, vyslovením miestnej nepríslušnosti podľa § 105 O.s.p. Zmena okolností daná zmenou bydliska dieťaťa, môže byť iba dôvodom k preneseniu príslušnosti na iný súd, ak to je v záujme dieťaťa (§ 177 ods. 2 O.s.p.). Účelom tejto úpravy je zabezpečenie dôslednej ochrany maloletého dieťaťa, lebo o dieťati by mal

vždy rozhodovať ten súd, ktorý si môže v rámci svojho obvodu zistiť o dieťati čo najviac informácií, najmä v súčinnosti s orgánom sociálno-právnej ochrany detí ako opatrovníkom dieťaťa (viď R 45/97).

Z obsahu spisu vyplýva, že dovolateľ dňa 24. apríla 2012 podal na Okresný súd Bratislava V samostatný návrh na úpravu práv a povinností k maloletému R. spojený s návrhom na pozbavenie rodičovských práv matky k maloletému, ktorý jeho návrh postúpil Okresnému súdu Vranov nad Topľou s odôvodnením, že tento súd rozhodoval už o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým maloletého R. zveril dočasne do jej výchovy a opateru matky (uznesenie z 10. apríla 2012 č.k. 9 P 129/2012). Konanie o návrhu otca sa vedie na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 4 P 102/2012; v tomto konaní otec maloletého vzniesol námietku voči postúpeniu veci Okresným súdom Bratislava V v zmysle § 105 O.s.p., o ktorej Krajský súd v Prešove uznesením z 31. augusta 2012 sp. zn. 2 CoP 69/2012 podľa § 105 ods. 3 O.s.p. rozhodol tak, že vyslovil, že na konanie vo veci sp. zn. 4 P 102/2012 Okresného súdu Vranov nad Topľou je príslušný Okresný súd Vranov nad Topľou.

V priebehu dovolacieho konania dovolací súd zistil, že uznesenie Krajského súdu v Prešove, ktorým rozhodol o príslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou na konanie vo veci sp. zn. 4 P 102/2012, otec maloletého napadol dovolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. februára 2013 sp. zn. 2 Cdo 381/2012 a konanie o dovolaní otca zastavil pre nedostatok funkčnej príslušnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rozhodovanie o tomto dovolaní; uvedené uznesenie Krajského súdu v Prešove teda zostalo nezmenené, je právoplatné a týmto rozhodnutím je určená miestna príslušnosť Okresného súdu Vranov nad Topľou na konanie vo veci starostlivosti súdu o maloletého R.. Takto založená príslušnosť Okresného súdu Vranov nad Topľou so zreteľom na zásadu perpetuatio fori v zmysle § 11 ods. 1 O.s.p. trvá po celú dobu konania vo veci starostlivosti súdu o maloletého (pokiaľ nedôjde k preneseniu miestnej príslušnosti súdu postupom podľa § 177 ods. 2 O.s.p.), a je preto vylúčené, aby pri podaní ďalšieho návrhu, tak ako je tomu aj v posudzovanej veci, mohlo dôjsť k zmene už raz určenej miestnej príslušnosti

súdu vyslovením miestnej nepríslušnosti súdu podľa § 105 O.s.p. inak ako postupom podľa § 177 ods. 2 O.s.p.

Zo zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že ak v čase rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní otca v konaní o návrhu matky maloletého, je už právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove uznesením z 31. augusta 2012 sp. zn. 2 CoP 69/2012 založená miestna príslušnosť Okresného súdu Vranov nad Topľou na konanie o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému R., ktorá doposiaľ trvá, dovolacie námietky otca týkajúce sa miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou nie sú opodstatnené, a preto konaním pred Okresným súdom Vranov nad Topľou a Krajským súdom v Prešove a ich rozhodnutiami nedošlo k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred miestne a funkčne príslušným súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

S prihliadnutím na obsah dovolaní a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že odvolací súd vo veci nenariadil pojednávanie. Podľa dovolateľa odvolací súd bol povinný nariadiť pojednávanie podľa § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. z dôvodu, že bolo potrebné „doplniť a zopakovať dokazovanie, ktoré vôbec nevykonal súd prvého stupňa“. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou dovolateľovi realizáciu jeho procesných práv.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia odvolacieho pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. ale v ostatných prípadoch (než sú uvedené v § 214 ods. 1 O.s.p.) môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 384/2008 Z.z. sa zúžili prípady, kedy je odvolací súd povinný na prejednanie odvolania nariadiť pojednávanie. Túto povinnosť má odvolací súd len vtedy, ak ide o prejednanie odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa vo veci samej za predpokladu uvedeného v § 214 ods. 1 písm. a/ - c/ O.s.p. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p. bude odvolacie pojednávanie nariadené, rozhoduje odvolací súd podľa okolností konkrétneho prípadu. V danej veci odvolací súd rozhodoval o odvolaniach otca proti uzneseniu súdu prvého stupňa 1/ o ustanovení kolízneho opatrovníka a 2/ o zamietnutí námietky miestnej nepríslušnosti súdu. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd nerozhodoval o odvolaniach proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa vo veci samej. Pokiaľ odvolací súd rozhodol o odvolaniach proti vyššie označeným rozhodnutiam, ktoré neboli rozhodnutiami vo veci samej, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, postupoval v súlade so zákonom. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že postup odvolacieho súdu nemal za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V prejednávanej veci preto dovolateľ neopodstatnene vytýka súdom, že ním namietaný procesný postup bol nesprávny a viedol k procesnej vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

2.2. Dovolateľ ďalej namieta odňatie práva na zákonného sudcu v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Uvedená námietka súvisí s namietaným rozhodovaním miestne nepríslušným súdom (viď vyššie) a dovolateľom tvrdenu vadou konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Ústavne garantované právo na zákonného sudcu sa výslovne spája s osobou sudcu, nie so súdom. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z.z. So sústavou súdov priamo súvisí aj príslušnosť súdu o veci rozhodnúť upravená Občianskym súdnym poriadkom, a tým aj osoba zákonného sudcu, za ktorého treba považovať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu (I. ÚS 52/97, II. ÚS 87/01, III. ÚS 116/06). Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi, je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej príslušný vecne, miestne i funkčne (viď § 11 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Touto námietkou

dovolaateľ – z hľadiska obsahového (§ 41 ods. 2 O.s.p.) – namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., t.j. že rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

V ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne vedú k procesnej vade významnej podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a/ rozhodovanie vylúčeným sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným. So zreteľom na vyššie uvedený záver o založení miestnej príslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou uznesením Krajského súdu v Prešove z 31. augusta 2012 sp. zn. 2 CoP 69/2012 vo veci, ktorá sa vedie na uvedenom okresnom súde pod sp. zn. 4 P 102/2012, podľa názoru dovolacieho súdu spis nedáva žiadny podklad pre záver, že v konaní došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade – vec prejednali a rozhodli miestne, vecne a funkčne príslušné súdy sudcami určenými rozvrhmi práce súdov, ktorých vylúčenie z prejednávania a rozhodovania nemožno vyvodit' zo žiadnej súčasti spisu. Rozhodnutiami súdov nižších stupňov teda nedošlo k porušeniu práva otca maloletého na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy.

O ustanovení kolízneho opatrovníka a o námietke miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou konala a rozhodovala rozvrhom súdu určená sudkyňa súdu príslušného rozhodnúť o návrhu matky vo veci samej (Okresného súdu Vranov nad Topľou) a o odvolaní otca rozvrhom práce určení sudcovia senátov dovolacieho súdu (Krajského súdu v Prešove).

V súvislosti s vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p. dovolací súd sa osobitne zameril tiež na otázku, či vo veci nerozhodovala vylúčená sudkyňa. Dovolaateľ v priebehu prvostupňového konania neuplatnil námietku zaujatosti JUDr. V., urobil tak až v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 27. júna 2012 č.k. 8 P 168/2012-98 (viď str. 10 odvolania) a v dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2012 sp. zn. 2 CoP 83/2012. O námietke zaujatosti rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením z 27. septembra 2012 sp.

zn. 2 CoP 86/2012 tak, že sudkyňu JUDr. R. V. nevytlúčil z prejednávania a rozhodovania vecí sp. zn. 8 P 168/2012 Okresného súdu Vranov nad Topľou. Existencia tohto právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., posúdiť túto otázku samostatne (R 59/1997).

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Podľa § 14 ods. 3 O.s.p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ zaujatosť sudkyne Okresného súdu Vranov nad Topľou JUDr. R. V. vidí v jej protiprávnom konaní, ktorým úmyselne porušuje práva a záujmy účastníka konania – maloletého dieťaťa a dovolateľa, pretože právne skutočnosti uvedené v jeho námietke miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Vranov nad Topľou podanej podľa § 105 ods. 1 O.s.p., na ktoré bola upozornená a mala o nich vedomosť od doručenia tejto námietky (15. júna 2012), zakladajú dôvodné pochybnosti o jej nezaujatosti v zmysle § 14 ods. 1 O.s.p. Vylúčenie sudkyne podľa dovolateľa zakladá aj oznámenie uvedeného porušovania základných práv účastníka konania, ktoré bolo predmetom sťažnosti na porušenie povinností stanovených v § 82a zákona č. 757/2004 Z.z., trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, podnet na disciplinárne konanie sudkyne za závažné disciplinárne previnenie, ktorého sa dopustila účelovým porušovaním povinností sudcu v zmysle § 30 zákona č. 385/2000 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že otec maloletého neuviedol žiadny zákonom uznaný dôvod zaujatosti, na základe ktorého by sa mohla spochybniť zaujatosť sudkyne Okresného súdu Vranov nad Topľou. Jej postup v konaní a rozhodnutie o námietke miestnej nepríslušnosti nemožno považovať za dôvody pre jej vylúčenie z konania a rozhodovania vedci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 8 P 168/2012

(§ 14 ods. 3 O.s.p.). Dovolací súd vyššie uvedené pochybnosti otca nepovažuje za také, ktoré by mohli mať právnu relevanciu a je toho názoru, že sú motivované tým, že nebolo rozhodnuté podľa subjektívnych predstáv účastníka; hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p. z dôvodu, že rozhodovala vylúčená sudkyňa, nie je daná.

2.3. K námietke dovolateľa, že v konaní došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že procesná vada tejto povahy je dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť iba vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné (o tento prípad ale v preskúmvanej veci nešlo). Sama takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (pre účely preskúmvanej veci vid' § 239 O.s.p. a § 237 O.s.p.).

2.4. Dovolateľ napokon tvrdí, že napadnuté uznesenia odvolacieho súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania otca maloletého). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (vid' § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (vid' R 54/12).

2.5. Dovolania otca obsahujú viaceré obsahovo totožné námietky, v prípade ktorých dovolateľ bližšie nešpecifikoval, s uplatnením ktorého dovolacieho dôvodu (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.) tieto námietky spája.

Súdu prvého stupňa vytýkal, že začal vo veci konať na základe neúčinného návrhu na začatie konanie, napriek tomu, že návrh neobsahoval náležitosti v zmysle § 79 ods. 1 a § 42 ods. 3 O.s.p., nebol podpísaný v súlade so zákonom, t.j. na konci predmetného návrhu, a nebolo pripojené ani plnomocenstvo advokáta matky maloletého. Odvolací súd uvedené vady návrhu na začatie konania neodstránil, rozhodol o odvolaní otca bez toho, aby prešetril legitimitu právneho zástupcu matky JUDr. H., ktorý inicioval podanie návrhu na začatie konania. Dovolací súd uvedené námietky nepovažoval za dôvodné. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že návrh bol podpísaný advokátom na prvej strane návrhu a bolo k nemu pripojené aj plnomocenstvo podpísané matkou aj uvedeným advokátom (viď č.l. 1, 3 spisu). Vzhľadom na uvedené nemožno konštatovať, že by súdy konali na základe „neúčinného návrhu“, preto otcom namietaná okolnosť nie je spôsobilá založiť prípustnosť jeho dovolaní v zmysle § 237 O.s.p. Dovolací súd zároveň poukazuje na § 81 ods. 1 O.s.p. v zmysle ktorého možno konanie vo veci starostlivosti o maloletých aj bez návrhu.

Otec v dovolaniach ďalej poukázal na to, že rovnopisy uznesení odvolacieho súdu neboli opatrené vlastnoručným podpisom predsedníčky senátu, ktorá predmetné rozhodnutie vydala. K tomu treba uviesť, že podpisom príslušného sudcu (predsedu senátu) sa opatruje „prvopis“ príslušného rozhodnutia, ktorý je založený v súdnom spise (§ 61 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy – ďalej len „Spravovací poriadok“), nie však rovnopisy rozhodnutia zasielané účastníkom konania (§ 61 ods. 2 Spravovacieho poriadku).

Dovolateľ poukazuje na to, že jednotlivé listy rozhodnutí súdov nižších stupňov mali byť pevne spojené (§ 58 ods. 4 Spravovacieho poriadku) a vyslovuje názor, že spojené mali byť tak, ako je to v prípade listín vydávaných notármi. K tomu dovolací súd uvádza, že ani v prípade opodstatnenosti tejto námietky by nešlo o žiadnu z procesných vád, ktoré

sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Dovolací súd sa preto touto argumentáciou otca bližšie nezaoberal.

Dovolateľ uvádza, že odvolací súd v danom prípade nedodržel 10-dňovú lehotu určenú v § 158 ods. 4, § 167 ods. 2 v spojení s § 225 O.s.p. na doručenie rozhodnutí odvolacieho súdu. Z právnej úpravy lehôt, v ktorých má byť rozhodnutie odvolacieho súdu účastníkom doručené (§ 225 O.s.p., § 158 ods. 4 O.s.p., § 167 ods. 2 O.s.p.) vyplýva, že tieto lehoty majú (iba) poriadkový, inštruktívny charakter. Ide teda o lehoty, v rámci ktorých má byť príslušné rozhodnutie vyhotovené a odoslané, pokiaľ je to možné. Ich nedodržanie nie je v občianskom súdnom konaní sankcionované. Nedodržanie tejto lehoty teda nepredstavuje procesnú vadu konania zakladajúcu prípustnosť dovolaní v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolateľ napokon namieta, že súd mu nevydal potvrdenie o prevzatí a pridelení veci v zmysle § 51 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. a tvrdí, že tým bolo zasiahnuté do jeho práva na zákonného sudcu. Nevydanie takéhoto potvrdenia môže mať za následok neinformovanosť účastníka o tom, kto je zákonným sudcom, samo nevydanie tohto potvrdenia ale nemôže viesť k záveru, že bolo zasiahnuté do práva účastníka na zákonného sudcu. Otcou namietaná okolnosť nie je teda spôsobilá – ani v prípade, že by mu skutočne nebolo toto potvrdenie vydané (dovolací súd sa jeho vydaním alebo nevydaním nezaoberal) – založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom (§ 237 písm. f/, g/ O.s.p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaných dovolaní nevyplýva z ustanovenia § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolania otca maloletého podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková